

Trang thơ

Thời gian nói với ta điều gì?

PHẠM VĂN TÌNH

Mười lăm năm - khoảng thời gian cho Nàng Kiều trở lại
Năm mươi lăm năm đủ thấu rõ mệnh trời
Khoa Ngữ Văn chúng mình đi qua 2 thế kỉ
Bao thế hệ sinh viên từ giảng đường này
tỏa đi khắp nơi nơi

Đi khắp bốn phương trời vẫn nhận ra đồng môn, đồng khóa
Chỉ một chữ "Tổng hợp" thôi tụ họp cả trăm miền
Ta nhận ra quê hương qua niềm vui, nỗi khổ
Qua lời ru hời tiếng Việt đẹp hơn lên

Tóc thầy bạc và tóc em cũng bạc
Thoảng nỗi buồn bao người đã đi xa
Có những bạn giữa chiến trường nằm lại
Đáy ba lô kia vẫn còn một tập giấy kiểm tra

Bạn có nhớ kí túc xá Mễ Trì ngày ấy
Ngóng keng com ngày hai buổi đợi chờ
Góc thư viện bên này bao lứa đôi tình tự
Ăn nửa cái bánh mì vẫn mãi miết làm thơ

Những tên thầy tên cô nhắc ta nhớ lại một thời kì lịch sử
Mỗi một thầy một phong cách thân quen
Thầy còn nhớ em không? Năm chiến tranh ngày ấy
Giảng đường những đêm mưa vẫn lấp lánh ánh đèn

Thời gian thay ta nói bao điều đầy bạn
Bao học trò già có cháu gọi bằng ông
Em khóa 56 vừa vào hồn nhiên mười tám tuổi
Nhưng tất cả chúng ta cùng chung một chữ "đồng"

Đồng môn, đồng trường, đồng khoa, đồng khóa
Thời gian 55 năm cao hơn mọi nỗi niềm
Đường Khoa Ngữ Văn chúng ta đi dài theo đất nước
Chính vì luôn nghĩ về Trường
luôn nhớ lời thầy
mà chúng em đã lớn lên...

Trăng biển

TRỌNG BẢO

Đêm trên biển...
Trăng nghiêng nghiêng soi sóng nước
Trăng biển rất gần như với được
Mà xa xôi mãi tận chân trời.

Thành phố lên đèn, trăng bỗng chơi vui
Ánh sáng của đất trời vẫn thế
Cứ ngập tràn cho dù dâu bể
Cho dù đời bao cuộc đua chen.

Sóng biển vỗ thân tàu ngả nghiêng
Kỷ niệm vỗ vào tim như sóng
Đêm trên biển trắng vàng ngả bóng
Cho lòng người xiêu đổ với thời gian.

Biển mênh mông sóng cứ miên man
Con tàu nhỏ đậu neo bên thành phố
Sóng biển bập bênh ánh trăng dang dở
Như ai từng lỗi hẹn những ngày xanh.

Biển đêm

TRƯƠNG HUYỀN

Mặn mòi biển - vị mòi em
Gió khơi huyền mái tóc đêm ngân hà
Sóng mon man hát tình ca
Mở lòng cát náu người ta với mình.

Ngập ngừng xóa dấu chân xinh
Bên em biển bỗng hữu tình, vô duyên
Đại dương mơ - thực, nhớ - quên
Ầm ào sóng để bình yên hai người.

Biển đêm nay, em và tôi
Ai say ai? Để ngời ngời mắt đêm!
Gió khuya êm tựa cung đàn
"Tình yêu của biển"(*) nồng nàn, tặng em...

(*) Tên một bản nhạc không lời

